

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 lipca 2025 r.,  
sprawy K.S.

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. oraz art. 207 § 1a k.k.

i art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 21 listopada 2024 r., sygn. akt III Ka 106/24

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 30 listopada 2023 r., sygn. akt X K 414/23

**1) oddała kasację jako oczywiście bezzasadną;**

**2) zasądza od skazanego K.S. na rzecz oskarżycielki  
pośilkowej I.S. kwotę 720 zł. (siedemset dwadzieścia złotych)  
tytułem zwrotu kosztów udziału jej pełnomocnika w  
postępowaniu kasacyjnym;**

**3) kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża  
skazanego.**

[WB]

## UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 30 listopada 2023 r., sygn. akt X K 414/23, uznał K.S. za winnego przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k.

i art. 207 § 1a k.k. i art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i skazał go na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł m.in. środek karny w postaci zakazu zbliżania i kontaktowania się z pokrzywdzonymi oraz D.G. i S.K. na okres 10 lat.

Po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela publicznego, K.S. oraz dwóch jego obrońców, Sąd Okręgowy w Rzeszowie, wyrokiem z dnia 21 listopada 2024 r., sygn. akt III Ka 106/24, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie w ten sposób, że okres trwania orzeczonego środka karnego (zakazu zbliżania i kontaktowania z pokrzywdzonymi oraz D.G. i S.K.) obniżył do 5 lat, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie, z dnia 21 listopada 2024 r., sygn. akt III Ka 106/24, kasację złożyli adwokaci S.C. i E.G. - obrońcy skazanego K.S.. W tej kasacji **zarzucili**: na podstawie art. 439 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 29 § 1 k.p.k. nienależytą obsadę Sądu II instancji (pkt 1), rażącą obrazę art. 384 § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. (pkt 2 lit. a), rażącą obrazę art. 384 § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. w zw. z art. 371 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. (pkt 2 lit. b), rażącą obrazę art. 384 § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. w zw. z art. 369 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. (pkt 2 lit. c), rażącą obrazę art. 349 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 171 § 2 k.p.k. w zw. z art. 384 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., której dopuścił się Sąd I Instancji, a którego to uchybienia nie usunął Sąd II Instancji (pkt 2 lit. d), rażące naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., której dopuścił się Sąd I Instancji, a którego to uchybienia nie usunął Sąd II Instancji (pkt 2 lit. e), rażące naruszenie art. 200 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez przeprowadzenie przez Sąd II Instancji dowodu z opinii biegłego chirurga w sposób nienależyty - przedstawiona opinia jest niekompletna (pkt 2 lit. f). Podnosząc te zarzuty **wnieśli** o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku sądu pierwszej instancji i uniewinnienie K.S. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku jak i wyroku sądu pierwszej instancji oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

C.R. – prokurator Prokuratury Rejonowej dla miasta Rzeszowa, w pisemnej odpowiedzi na kasację adwokatów S.C. i E.G. - obrońców skazanego K.S., wniosła

o oddalenie tej kasacji jako oczywiście bezzasadnej (por. pismo z dnia 14 kwietnia 2025 r., sygn. akt [...]), zaś adwokat J.S. – pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej I.S., wniosła o oddalenie kasacji adwokatów S.C. i E.G. - obrońców skazanego K.S. (por. pismo z dnia 7 maja 2025 r.).

**Sąd Najwyższy zważył co następuje.**

Kasacja adwokatów S.C. i E.G. - obrońców skazanego K.S., jest oczywiście bezzasadna, jak to trafnie wskazuje C.R. – prokurator Prokuratury Rejonowej dla miasta Rzeszowa, w pisemnej odpowiedzi na tą kasację, albowiem w realiach niniejszej sprawy nie wystąpiły uchybienia z art. 439 k.p.k., ani też nie wystąpiły inne rażące naruszenia prawa które mogły mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 21 listopada 2024 r., sygn. akt III Ka 106/24. Wbrew pogładowi z pkt 1 kasacji, Sąd Okręgowy w Rzeszowie miał prawo rozpoznać na posiedzeniu w składzie jednoosobowym w dniu 2 września 2024 r. wnioski dowodowe obrońców o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu seksuologii - zawarte w obu apelacjach. Zgodnie z treścią art 29 § 1 k.p.k. zasadą jest, iż sąd odwoławczy na posiedzeniu orzeka jednoosobowo, a w składzie trzech sędziów wówczas, gdy zaskarżone orzeczenie wydano w składzie innym niż jednoosobowy, a także gdy ze względu na szczególną zawartość sprawy lub jej wagę prezes sądu zarządzi jej rozpoznanie w składzie trzech sędziów. Ustawa zawiera liczne wyjątki od tej zasady (por. np. 263 § 4 i 5 k.p.k., art. 544§ 1 i 2 k.p.k.). Wśród tych wyjątków nie ma wymienionego trzyosobowego składu jako właściwego do wydania na posiedzeniu postanowienia w kwestii wniosku dowodowego. Poza sporem jest, iż apelacje złożone w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w Rzeszowie rozpoznał w składzie trzech sędziów i to wyrok wydany przez ten Sąd na rozprawie w dniu 21 listopada 2024 r., został zaskarżony kasacją obrońców skazanego K.S.. Formułując zarzuty w pkt 2 lit. a - lit. f kasacji, adwokaci S.C. i E.G. - obrońcy skazanego K.S., zdają się zapominać, że rolą Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym nie jest ponowna kontrola orzeczenia sądu meriti, czyli w realiach niniejszej sprawy skazującego wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 30 listopada 2023 r., sygn. akt X K 414/23, a więc rozpoznawanie kolejny raz zarzutów stawianych temu rozstrzygnięciu w apelacjach. Kasacja wniesiona w przedmiotowej sprawie zmierza

zaś w istocie do kolejnego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd meriti, a zaakceptowanej następnie w zasadniczej mierze (zmiana wyroku Sądu I instancji dotyczyła jedynie orzeczonego środka karnego; w pozostałym zakresie wyrok ten został utrzymany w mocy), w wyniku kontroli odwoławczej przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie, oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że dla prawidłowego podniesienia zarzutu kasacyjnego nie wystarczy samo stwierdzenie, że sąd odwoławczy określonego zarzutu nie rozpoznał (czym naruszył art. 433 § 2 k.p.k.), tudzież nie rozważył go należycie (dopuszczając się obrazy art. 457 § 3 k.p.k.), ale konieczne jest wykazanie, że przy dokonywaniu kontroli odwoławczej uchybienie zaistniało w rzeczywistości, a nadto opisanie na czym ono polegało i dlaczego stanowi tak rażące naruszenie przepisów, że można je przyrównywać w swych skutkach do uchybienia w postaci bezwzględnej podstawy odwoławczej (por. np. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 19 września 2024 r., sygn. akt V KK 382/24). Wykazanie wadliwości przeprowadzonej w sprawie kontroli apelacyjnej poprzez zakwalifikowanie uchybień, jako rzekomo naruszających dyspozycje art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., nie może ograniczać się wyłącznie do formalnego powołania tych przepisów w zarzucie kasacji i stworzenia pozorów nieprawidłowej kontroli odwoławczej (poprzez sugerowanie np. "nienależytego", "niepełnego", "niewłaściwego", "nierzetelnego", "pobieżnego" rozpoznania apelacji), jeżeli z istoty zarzutu odczytywanej z jego uzasadnienia, jednoznacznie wynika, że skarżący wyłącznie domaga się przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy kolejnej, dublującej kontrolę apelacyjną, weryfikacji prawidłowości orzeczenia sądu pierwszej instancji, bądź forsuje subiektywną interpretację wyników postępowania dowodowego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2024 r., sygn. akt II KK 234/24). W powielonych w kasacji zarzutach z obu apelacji, nie wykazano, na czym miałyby polegać rażące naruszenie przepisów postępowania przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie, które miałyby wpłynąć na treść orzeczenia, podejmując jedynie polemikę z ustaleniami poczynionymi przez ten Sąd, co de facto stanowi próbę uczynienia postępowania kasacyjnego t przed Sądem Najwyższym trzecią merytoryczną instancją kontroli orzeczenia sadu pierwszej instancji. Wbrew zarzutom z kasacji, Sąd Okręgowy w Rzeszowie, działając jako

sąd odwoławczy, przeprowadził kontrolę instancyjną w sposób właściwy. Pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera powody rozstrzygnięcia oraz argumentację, wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego nie podzielił zarzutów i wniosków zawartych w apelacjach, nie uchybiając wymogom określonym w art. 433 § 2 k.p.k., a zarazem realizując wymagania przewidziane w art. 457 § 3 k.p.k. Wszystkie kwestie wskazane w apelacjach, a następnie powtarzane w kasacji, były przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego w Rzeszowie. Dotyczy to w szczególności kwestii przesłuchania pokrzywdzonej I.S., zaniechania skierowania sprawy na posiedzenie wstępne, oceny wiarygodności zeznań świadka W.K., czy oceny dowodu z opinii biegłego chirurga. Sąd Okręgowy w Rzeszowie odniósł się do tych zagadnień w sposób prawidłowy (por. pisemne uzasadnienie k. 1429 – 1436). Z obrazą art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. możemy mieć do czynienia wówczas, gdy zarzuty sformułowane w środku odwoławczym zostaną pominięte przez sąd ad quem, bądź w sytuacji, w której wprawdzie staną się przedmiotem rozważań sądu odwoławczego, lecz w sposób odbiegający od wymogu rzetelnej ich oceny. Zachowanie owej rzetelności badać jednak należy przez pryzmat argumentacji zaprezentowanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a nie subiektywnego odczucia niezadowolenia z treści tego orzeczenia. W praktyce nienależyta kontrola odwoławcza może zostać uznana za inne rażące naruszenie prawa o istotnym wpływie na treść orzeczenia w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k. wówczas, gdy będzie ona jedynie iluzoryczna, ogólnikowa, schematyczna i nie ustosunkowująca się in concreto do istoty zarzutów. Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 537 § 1 k.p.k. i art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[WB]

[r.g.]

